

Под важното е това, че ръководящия принцип остава същия, като се полага постоянно грижата, да излезе по-видна **основата на неутралността** за всичкото санитарно дѣло, както за лицата така и за вещитѣ.

Всичкитѣ понататѣкъ опредѣления, които буквално се отнасятъ до сухоземната война, ще се простиратъ и на морската. Докѣто, спорѣдъ 2 членъ, санитарния персоналъ се обявява за неутраленъ, членъ 3 постановява, че сѣщия персоналъ се подчинява на заповѣдитѣ на неприятелския воевода, въ случай на побѣда, (*Soumis à l'autorité de l'ennemi*) и получава непрѣкъснато платата си, като продължава да служи при болнитѣ до дѣто оздравѣятъ или до когато отрѣди побѣдителя — военачалникъ. Значителното разширение на прѣдпознатата конвенция относително съдружеско спомагателното дѣло лежи въ това, че членоветѣ на спомагателнитѣ дружества заедно съ материалитѣ, които тѣ притѣжаватъ, се обявяватъ за неутрални и се радватъ на правото да кореспондиратъ презъ делегати свои направо съ главната квартира на войската и да испращатъ такива въ театра на войната (членъ 4.). Практически извършено по между французското и германското Дружества отъ „Червения Кръстъ“ прѣзъ войната 1870/71, когато и двѣтъ страни се споразумѣха да практикуватъ постановленията на Парижката конференция, станали слѣдъ Женевската конвенция отъ 1864.

Съгласно съ прѣдложението на делегираната въ Вирцбургъ конференция се прибави въ **Парижъ** и новъ членъ, който признаваше, че побѣждаващата армия се задължава, да прѣдпохранява по възможности раненитѣ, които покриватъ бойното поле, отъ ограбление и всѣкакво друго злоупотрѣбление и да погрѣбва умрѣлитѣ; присѣдинившитѣ се на международното дѣло сѣли се задължаватъ общъ,

да иматъ грижата, щото. въ военно врѣме да е снабденъ всѣки войникъ съ **нѣкакъвъ документъ**, отъ който ще може да се узнава мѣсторождението, принадлежността на военната властъ и пр. на ония отъ ратницитѣ, които се намѣратъ умрѣли (29 Августа 1867).

Друго важно рѣшение на Парижката конференция бѣше и това, че комитетъ въ **Женева**, който отъ 1863 год. бѣше врѣмененъ, се обяви за постояненъ мѣждународенъ.

Ето какъ се създаде интернационаленъ съюзъ за величайшето хуманитарно учреждение, каквото смѣло можемъ да рѣчемъ, е видѣлъ свѣта до сега. Каквото и да е по нататѣкъ извършила Женевската конвенция, правила е всичко въ съображения съ вситѣ братски общества, било въ конгреси, било въ събрания разни, което едва ли ще съземе простора на настоящето изложение, но отъ което, като по-важно не ще да прѣмълчимъ слѣдующето:

Като неможеше, поради външни и вътрѣшни причини, да се състои прѣдначертаната и приета за въ Виена конференцията прѣзъ 1871 година, по поканата на Докторитѣ: Хофратъ Фонъ Билрота и барона Фонъ Мунди, се държатамъ, по врѣме на всемирното изложение (1873 год.), едно събрание, състоящо се отъ прочути лѣкари и членове на спомагателни общества отъ вситѣ почти държави, въ което, въ нѣколкото засѣдания, се разглѣда и испита изложениия въ павилонъ на доброволното санитарно дѣло богатъ материалъ и се направиха важни заключения, особено въ отношение на прѣноснитѣ (транспортнитѣ) средства за раненитѣ.

Тѣзи благословенна идея, която получи международно освѣщение въ **Женева**, можѣ да добие, въ 1874 год. въ Брукселъ, сериозно положение и силенъ успѣхъ, благодарение на възвишената инициатива на Блаженопочившия въ Божѣ руски Царь и Освободителъ нашъ **Александъръ II-ий**.

Като резултатъ на всичко остава високо да се развѣва и практикува хуманный